

USNESENÍ

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Anderovou ve věci

žalobce: **ASTROPRINT, s.r.o.**, identifikační číslo 26470926
sídlem Úmyslovice 118, 290 01 Poděbrady
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Šimkovou
sídlem Římská 103/12, 120 00 Praha 2

proti
žalovaný: **LTC Vysoké Mýto, akciová společnost**, identifikační číslo 25256815
bytem Masarykovo náměstí 180, 566 01 Vysoké Mýto
zastoupený advokátkou Mgr. Markétou Medřickou
sídlem Kopanina 464/10, 155 00 Praha 5 - Stodůlky

o zaplacení částky 676.996 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se nevrací** zaplacený soudní poplatek.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal toho, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 676.996 Kč s příslušenstvím. Řízení ve věci bylo přerušeno z důvodu zjištěného úpadku žalovaného a prohlášení konkursu. Po zrušení konkursu na majetek žalovaného vzal žalobce žalobu zcela zpět.

Soud postupoval podle ust. § 96 o.s.ř. a řízení zastavil.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 151 a ust. §146 odst. 1 o.s.ř. Bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O vrácení soudního poplatku soud rozhodl dle ust. § 10 odst. 4 z. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v platném znění, s tím, že ke zpětvzetí žaloby nedošlo v poslední den lhůty k podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu ani před prvním jednáním, proto nelze zaplacený soudní poplatek vrátit.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení dvojmo prostřednictvím zdejšího soudu ke krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Ústí nad Orlicí 14. ledna 2020

JUDr. Dana Anderová v.r.
samosoudkyně

Toto usnesení nabylo právní moci dne 5.2.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Marešová.

USNESENÍ

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Morávkem ve věci

žalobce: **Československá obchodní banka, a.s.**, IČO 00001350
sídlem Radlická 333/150, 150 57 Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Romanem Majerem
sídlem Vyskočilova 1326/5, 140 00 Praha 4

proti

žalovaná: **H F**, narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Červinkou
sídlem Čechova 396, 560 02 Česká Třebová

o zaplacení částky 17 558,56 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce proti žalované domáhal zaplacení 17 558,56 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného nepovoleného debetního zůstatku s kontokorentem. Soud návrhu vyhověl a ve věci vydal elektronický platební rozkaz, proti kterému podala žalovaná včasný odpor. Ve věci bylo soudem jednáno dne 4.6.2014. Usnesením ze dne 6.8.2014, č.j. 7C 55/2014-85 vyrozuměl soud účastníky o přerušení řízení, neboť usnesením Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 3.7.2014, č.j. KSPA 60 INS 13638/2014-A-7 byl zjištěn úpadek žalované a bylo povoleno oddlužení žalované (§ 140a z.č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon).

Z obsahu insolvenčního rejstříku bylo soudem nyní zjištěno, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, Pobočka v Pardubicích ze dne 11.11.2019 pod č.j. KSPA 60 INS 13638/2014-B-20 bylo insolvenčním soudem vzato na vědomí splnění oddlužení dlužníka – žalované a dále, že žalovaná byla insolvenčním soudem osvobozena od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, s tím, že osvobození se vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit a i na ručitele a jiné osoby, které měli vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu.

Dne 12.12.2019 bylo doručeno soudu zpětvzetí žalobního návrhu, kdy žalobce navrhl, aby řízení bylo zastaveno, a aby žalovaná byla zavázána mu nahradit náklady řízení. Zpětvzetí odůvodnil osvobozením žalované od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení dle rozhodnutí insolvenčního soudu. Náklady řízení žádá žalobce přiznat s odůvodněním, že řízení bude zastavováno pro chování žalované.

Podle §96 odst. 1 o.s.ř., žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela. Podle odst. 2, je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Podle odst. 3 jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné. Nebylo-li dosud o věci rozhodnuto, pokračuje

soud po právní moci usnesení v řízení. Podle odst. 4 ustanovení odstavce 3 neplatí, dojde-li ke zpětvzetí návrhu dříve, než začalo jednání.

Žalovaná se ke zpětvzetí vyjádřila podáním ze dne 16.12.2019 tak, že s tímto souhlasí. Navrhla, aby o nákladech řízení bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Poukázala přitom na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR (sp.zn. 29 ICdo 155/2017, sp.zn. 29Cdo 3509/2010 aj.)

S ohledem na učiněné zpětvzetí a souhlas žalované s odkazem na §96 o.s.ř., rozhodl proto soud tak, jak je uvedeno ve výroku I.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením §146 odst. 2 o.s.ř., podle kterého, jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Posouzení procesního zavinění je v daném případě specifické. Na jednu stranu žalobce zahájil řízení ještě před zahájením insolvenčního řízení a procesní zavinění by tak spočívalo na straně žalované. Nelze však opomenout, že žalovaná byla v insolvenčním řízení usnesením insolvenčního soudu osvobozena od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Takovou pohledávkou jsou i náklady řízení související s podaným žalobním návrhem. Pokud by nebyla nyní žaloba vzata zpět, byla by soudem zamítnuta a ve věci procesně úspěšný by tak de facto byla žalovaná.

Podle rozsudku Nejvyšší soud ČR ze dne 31.3.2015, sp. zn. 29 ICdo 62/2014 se osvobození podle § 414 IZ vztahuje i na pohledávku náhrady nákladů řízení, která je příslušenstvím pohledávky, ač tuto pohledávku nelze přihlásit do insolvenčního řízení, ani jako pohledávku vázanou na splnění odkládací podmínky. Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 19.9.2019, sp. zn. 29 ICdo 79/2018 uzavřel, že příslušenství pohledávky (byť vzniká později právní mocí soudního rozhodnutí o přiznání náhrady nákladů řízení), nemůže mít z hlediska možnosti uspokojení pohledávky (jistiny) a jejího případného exekučního vymožení jiné (lepší) pořadí, než pohledávka (jistina) samotná.

Osvobození žalované od placení pohledávek podle § 414 IZ se vztahuje i na příslušenství těchto pohledávek v podobě nároku na náhradu nákladů řízení. Pakliže byla žalovaná insolvenčním soudem osvobozena od placení dosud neuspokojené části pohledávky žalobce, jejíž přiznání se domáhal v tomto řízení, vztahuje se toto osvobození i na náklady řízení žalobce, byť je účelně v tomto řízení vynaložil. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočce v Pardubicích.

Ústí nad Orlicí dne 18. prosince 2019

JUDr. Jan Morávek v.r.
samosoudce

Toto usnesení nabylo právní moci dne 18.1.2020.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců Mgr. Radka Kopsy a JUDr. Šárky Hůrkové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. I. P.**, narozený dne
 bytem
 zastoupený advokátkou Mgr. Romanou Píšovou
 sídlem Tatarkova 727, Praha 4

proti

žalovanému: **Ing. J. P.**, narozený dne
 bytem

o 100.000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 11.10.2013, č.j. 114 C 99/2012-99,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výrocích I. a II. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek okresního soudu se ve výroku III. **mění** tak, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 7.503 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému zaplatit žalobci 100.00 Kč se 7 % úrokem ročně od 2.3.2012 do zaplacení (výrok I.), žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení 34.360 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice náklady řízení 7.420 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Ve věci se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 100.000 Kč se 7 % ročním úrokem od 2.3.2012 do zaplacení. Žalobce tvrdil, že dne 20.6.2008 uzavřel se žalovaným smlouvu o půjčce, na základě které žalovanému poskytl 300.000 Kč a žalovaný se zavázal půjčku splácet v pravidelných měsíčních splátkách tak, aby byla půjčka zcela zaplacená do 15.6.2015. Žalovaný však neplnil splátky pravidelně, a proto dne 22.11.2011 byl mezi účastníky sjednán dodatek k smlouvě o půjčce a následný dodatek dne 12.12.2011, který stanovil konečný termín úhrady celé jistiny – únor 2012. Dne 21.12.2011 účastníci uzavřeli dohodu o narovnání, podle které byl nesporný zůstatek nesplacené jistiny 200.000 Kč a žalovaný se tuto částku zavázal zaplatit nejpozději do 1.3.2012, včetně úroku 7 % ročně pro případ, že by žalovaný svůj závazek nesplnil řádně a včas. Žalovaný po uzavření dohody o narovnání uhradil dne 20.3.2012 50.000 Kč a následně dne 3.5.2012 dalších 50.000 Kč, jiné plnění žalovaný žalobci na úhradu dlužné částky neposkytl, a proto se žalobce domáhal zaplacení částky 100.000 Kč s úrokem z prodlení 7 % od 2.3.2012.
3. Žalovaný potvrdil, že s žalobcem měl sjednanou smlouvu o půjčce, ke které byly uzavřeny dodatky a nakonec byla mezi účastníky sjednána dohoda o narovnání dne 21.12.2011, podle žalovaného však zůstatek 200.000 Kč neodpovídal době splácení původně půjčené částky 300.000 Kč. Žalovaný dále tvrdil, že dne 14.4.2012 v Praze na osobním jednání předal žalobci další částku 50.000 Kč v hotovosti a podepsal žalobci směnku na částku 50.000 Kč, dále žalovaný tvrdil, že se s žalobcem dohodli, že žalobci předá mobilní telefon a žalobce si z firmy žalobce vezme varnou desku.
4. Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že žalovaný svým procesním úkonem, a to opakovaným vyjádřením při jednání i dne 6.12.2012 uznal nárok žalobce na zaplacení částky 50.000 Kč, okresní soud proto na návrh žalobce rozhodl o zaplacení částky 50.000 Kč částečným rozsudkem pro uznání, podle § 153a odst. 1 o.s.ř.
5. Dále okresní soud uzavřel, že z provedeného dokazování, a to ze smlouvy o půjčce ze dne 20.6.2008, má za prokázané, že žalobce žalovanému půjčil částku 300.000 Kč a žalovaný se tuto částku zavázal splácet, tento závazek neplnil, a proto ke dni 21.12.2011 účastníci uzavřeli dohodu o narovnání, v které si ujednali to, že dluh k uvedenému dni činí 200.000 Kč a žalovaný jej uhradí žalobci do 1.3.2012. Žalovaný však tento svůj závazek řádně a včas nesplnil, na uvedený dluh uhradil pouze dne 20.3.2012 částku 50.000 Kč a dne 3.5.2012 další částku 50.000 Kč. Tato plnění byla mezi účastníky nesporná.
6. Okresní soud se dále zabýval tvrzením žalovaného, že žalobci uhradil další částku 50.000 Kč na úhradu dluhu z dohody o narovnání, a to dne 14.4.2012. Okresní soud vyložil emailovou korespondenci předloženou účastníky tak, že z této korespondence nelze dovodit, že by žalovaný žalobci částku 50.000 Kč dne 14.4.2012 uhradil, za prokázané neměl ani to, že dne 14.4.2012 se uskutečnila schůzka mezi žalobcem a žalovaným v Praze. Žalovaný však předložil výdajový

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

pokladní doklad datovaný dnem 14.4.2012, kterým prokazoval skutečnost, že žalobce od něho částku 50.000 Kč převzal. Žalobce sporoval podpis na tomto dokladu a popřel, že by takovýto doklad podepsal a že by částku 50.000 Kč dne 14.4.2012 od žalovaného převzal. Okresní soud proto zadal znalecký posudek z oboru písmoznalectví, z kterého zjistil, že nelze vyloučit (ale bez pochybnosti ani prokázat), že podpis žalobce, nacházející se na výdajovém pokladním dokladu č. P2018 ze dne 14.4.2012, je pravým vlastnoručním podpisem žalobce. Okresní soud uzavřel, že žalovaný neprokázal zaplacení další částky 50.000 Kč dne 14.4.2012 a neprokázal tedy, že by žalobci zaplatil na úhradu dluhu dle dohody o narovnání ze dne 21.12.2011 více, než částku 100.000 Kč, jak tvrdil žalobce. Okresní soud proto žalobě vyhověl, včetně požadovaného úroku z prodlení ve výši 7 % od 2.3.2012, když částka 100.000 Kč, kterou žalobce požaduje, měla být kde dni 1.3.2012 uhrazena a žalovaný se tedy den následující dostal do prodlení se svým plněním.

7. Právo na náhradu nákladů řízení okresní soud přiznal v celém rozsahu žalobci, který byl ve věci úspěšný, podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku 5.000 Kč a nákladech spojených se zastoupením advokátem, a to odměny za pět úkonů právní služby po 5.100 Kč, pět paušálních náhrad po 300 Kč, cestovné 760 Kč a náhradu za promeškaný čas 1.600 Kč, celkově tak na nákladech řízení přiznal 34.360 Kč. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř., okresní soud neúspěšnému žalovanému uložil též nahradit náklady státu.
8. Po vyhlášení rozsudku okresního soudu před tím, než byl rozsudek účastníkům doručen, došlo usnesením Krajského soudu v Hradci Králové pobočka v Pardubicích ze dne 14.10.2012, č.j. KSPA 44 INS 7722/2013-A-19, k prohlášení konkurzu na majetek žalovaného s účinky od 14.10.2013. Okresní soud, s ohledem na prohlášení konkurzu na majetek žalovaného, v řízení nepokračoval a tudíž ani nedoručil rozsudek okresního soudu a toto učinil až poté, co zjistil, že usnesením ze dne 9.5.2019, č.j. KSPA 44 INS 7722/2013-B-66, byl konkurz na majetek žalovaného zrušen z důvodu, že majetek dlužníka je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující. Po právní moci tohoto usnesení okresní soud doručil rozsudek okresního soudu ze dne 11.10.2013 a žalovaný proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání, v něm nesouhlasil s tím, že by v průběhu řízení uznal nárok žalobce na zaplacení částky 50.000 Kč. K tomu tvrdil, že tuto částku uhradil formou směnky, kterou žalobci podepsal dne 14.4.2012 v Praze. Žalobce tuto směnku dále vlastní a kdykoliv ji může po žalovaném chtít proplatit. Žalobce z toho dovozuje, že částku 50.000 Kč uhradil právě tím, že žalobci podepsal směnku na částku 50.000 Kč.
9. Dále žalovaný setrval na svém tvrzení, že dne 14.4.2012 žalobci předal v hotovosti částku 50.000 Kč, a to na osobním setkání v Praze. Odkázal na emailovou komunikaci mezi účastníky, kterou měl k dispozici již okresní soud a dále tvrdil, že žalobce převzal od žalovaného mobilní telefon HTC EVO 3D a následně varnou desku. Z tohoto dovozuje, že ke schůzce mezi účastníky dne 14.4.2012 v Praze muselo dojít, jinak by žalobce nemohl mobilní telefon převzít. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu a žalobu zamítl v celém rozsahu.
10. Usnesením ze dne 31.7.2019, č.j. 114 C 99/2012-139, Okresní soud v Ústí nad Orlicí osvobodil žalovaného od soudních poplatků v plném rozsahu.
11. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu.
12. Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného, vyjma jeho odvolání do výroku III. o nákladech řízení státu, není důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

13. Nejprve se odvolací soud zabýval odvoláním žalovaného proti částečnému rozsudku pro uznání.
14. Podle § 153a odst. 1. o.s.ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen z části, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce.
15. V dané věci okresní soud dospěl k závěru, že žalovaný uznal nárok žalobce ohledně částky 50.000 Kč. Odkázal na skutečnost, že žalovaný v podstatě nespороval tvrzení žalobce, že částku 50.000 Kč žalobci neuhradil a při jednání dne 6.12.2012 uvedl, že zůstává k úhradě částka 50.000 Kč.
16. Uznáním nároku ve smyslu § 153a odst. 1 se rozumí procesní úkon žalovaného (tedy výslovný projev vůle žalovaného adresovaný soudu), z něhož jednoznačně vyplývá, že žalovaný uznává nárok, který byl vůči němu uplatněn v žalobě, a v jakém rozsahu tak činí, tj. zda jej uznává zcela nebo jen z části, anebo pouze v právním základu. Uznávací prohlášení může žalovaný učinit jakýmkoliv způsobem, kterým se činí podání (§ 42 odst. 1 o.s.ř.).
17. Odvolací soud z protokolu o jednání ze dne 6.12.2012 zjistil, že zástupce žalovaného uvedl, že zůstává k doplacení částka 50.000 Kč. Žalovaný je ochoten tuto částku žalobci bez úroku z prodlení zaplatit do konce února 2013 s tím, že každý z účastníků by si nesl náklady řízení sám.
K tomuto se zástupce žalobce vyjádřil tak, že uvedený návrh je pro žalobce nepřijatelný.
18. Z uvedeného vyplývá, že zástupce žalovaného v průběhu řízení před okresním soudem učinil návrh smíru, který však zástupce žalobce nepřijal. Návrh na uzavření smíru ve smyslu § 99 o.s.ř. však nelze považovat za uznání dluhu. V průběhu řízení před okresním soudem pak z žádného projevu žalovaného nelze dovodit, že by nárok žalobce co do částky 50.000 Kč uznal, naopak již v odporu proti platebnímu rozkazu žalovaný uvedl, že zaplacení částky 50.000 Kč podmínil vrácením směnky a tuto dohodu účastníci neuzavřeli.
19. Z výše uvedeného odvolací soud uzavřel, že z projevů žalovaného ani jeho právního zástupce, v průběhu řízení před okresním soudem, nelze dovodit, že žalovaný učinil takový procesní úkon, tedy výslovný projev vůle adresovaný soudu, z kterého by jednoznačně vyplynulo uznání nároku žalobce co do částky 50.000 Kč. Odvolací soud tedy závěr okresního soudu, že žalovaný uznal nárok žalobce ohledně částky 50.000 Kč, shledal nesprávným. Tento nesprávný závěr okresního soudu však, podle odvolacího soudu, s ohledem na provedené dokazování a další závěry okresního soudu, nevedl k tomu, aby odvolací soud zrušil rozsudek okresního soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
20. Okresní soud z provedeného dokazování uzavřel, že žalovaný se žalobci zavázal, dle dohody o narovnání ze dne 21.12.2011, zaplatit částku 200.000 Kč do 1.3.2012 s tím, že pokud se dostane do prodlení s tímto plněním, zavázal se platit úrok z prodlení ve výši 7 % ročně. Žalovaný však uhradil pouze částku 100.000 Kč. Z tohoto závěru okresního soudu lze tedy dovodit, že okresní soud měl za prokázané, že žalovaný částku 100.000 Kč, kterou měl plnit podle dohody o narovnání, nezaplatil.
21. Okresní soud ve věci provedl náležité dokazování, provedené důkazy řádně hodnotil, a to jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Hodnocení především provedených listinných důkazů, a to smlouvy o půjčce i dohody o narovnání, uzavřené mezi účastníky, i výdajového pokladního

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

dokladu ze dne 14.4.2012, ve vzájemné souvislosti s znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví i hodnocení předložených emailových zpráv, je logické. Okresní soud při svém hodnocení nevynechal žádný z provedených důkazů a náležitě vyložil, z jakých důvodů některým důkazům uvěřil a z jakých důvodů neměl tvrzení žalovaného, s ohledem na provedené důkazy, za prokázané. Odvolací soud se zcela odkazuje na logické a úplné odůvodnění okresního soudu, odkazuje a k odvolacím výhradám žalovaného dodává.

22. V dané věci žalobce unesl své důkazní břemeno, když prokázal svá tvrzení, že uzavřel s žalovaným smlouvu o půjčce, na základě které měl žalovaný žalobci vrátit částku 300.000 Kč. Tato smlouva pak byla upravována prvním a druhým dodatkem, a nakonec veškeré závazky z této smlouvy byly mezi účastníky narovnány dohodou o narovnání ze dne 21.12.2011, podle které se žalovaný zavázal žalobci uhradit částku 200.000 Kč do 1.3.2012. Žalobce dále tvrdil a prokázal, že žalovaný uhradil částku 100.000 Kč. Na žalovaném pak bylo, aby prokázal své tvrzení, že zbývající částku 100.000 Kč dle dohody o narovnání ze dne 21.12.2011, uhradil způsobem, kterým tvrdil, tedy že dne 14.4.2012 uhradil částku 50.000 Kč v hotovosti při setkání žalobce se žalovaným v Praze a dále téhož dne ve prospěch žalobce vystavil směnku na částku 50.000 Kč.
23. Žalovaný však tato svá tvrzení o tom, že žalobci uhradil i spornou částku 100.000 Kč, neprokázal. Z emailové komunikace mezi účastníky nevyplývá, že by žalobce převzal od žalovaného částku 50.000 Kč dne 14.4.2012, ani z této emailové komunikace nelze vzít za prokázané, že by ke schůzce dne 14.4.2012 mezi účastníky došlo. Z této komunikace pak ani nevyplývá, že by žalovaný vystavil ve prospěch žalobce směnku na částku 50.000 Kč. Žalovaný sice předložil výdajový pokladní doklad č. P2018, ze dne 14.4.2012, na částku 50.000 Kč, kterým prokazoval skutečnost, že žalobci částku 50.000 Kč dne 14.4.2012 zaplatil. Tento listinný důkaz však není veřejnou listinou a žalobce pravost tohoto dokladu sporoval, když tvrdil, že jej nepodepsal a částku 50.000 Kč nepřevzal. Prokázat, že pokladní výdajový doklad je pravou listinou, podepsanou žalobcem, bylo pak na žalovaném. Ze znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, jak správně uzavřel okresní soud, však pravost podpisu žalobce na uvedené listině nebyla prokázána a z žádných jiných, v řízení provedených důkazů, nelze uzavřít, že by výdajový pokladní doklad byl listinou, kterou podepsal žalobce. Žalovaný pak v průběhu řízení nepředložil žádný jiný důkaz o tom, že žalobci zaplatil dne 14.4.2012 částku 50.000 Kč a nepředložil ani žádný důkaz o tom, že ve prospěch žalobce vystavil směnku na částku 50.000 Kč. Okresní soud tedy správně uzavřel, že žalobce neprokázal zaplacení zbývající částky 100.000 Kč žalobci, a proto okresní soud správně rozhodl, že žalovaný je povinen částku 100.000 Kč žalobci zaplatit, a to včetně sjednaného úroku 7 % ode dne následujícího poté, co se žalovaný dostal se svým plněním do prodlení, tedy od 2.3.2012.
24. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu ve výroku I. a II., jako věcně správný, potvrdil, když okresní soud správně rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. o nákladech řízení, a přiznal je zcela úspěšnému žalobci. Výše nákladů, tak jak je vypočetl okresní soud, odpovídá účelně vynaloženým nákladům žalobce, které měl s uplatněním svého práva.
25. V průběhu odvolacího řízení však okresní soud žalovaného osvobodil od povinnosti platit soudní poplatky. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. stát má podle výsledku řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Jak vyplynulo z rozhodnutí okresního soudu ze dne 31.7.2019, č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

114 C 99/2012-139, u žalovaného jsou splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, proto mu nelze uložit povinnost hradit náklady státu. Odvolací soud tedy rozsudek okresního soudu ve výroku III. o nákladech řízení státu, podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil tak, že stát nemá právo na náhradu nákladů řízení.

26. Podle § 224 odst. 1, za užití § 142 odst. 1 o.s.ř., odvolací soud přiznal žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů, které mu vznikly v souvislosti s odvolacím řízením. Jedná se o jeden úkon právní služby 5.100 Kč, jednu paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč, šest náhrad za ztrátu času po 100 Kč, jízdné osobním automobilem Praha – Pardubice a zpět 1.503 Kč (§ 11 odst. 1, § 7, § 13 odst. 3 a § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkově náklady odvolacího řízení představují 7.503 Kč a žalovaný je povinen je nahradit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce (§ 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomu rozsudku je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Ústí nad Orlicí k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně.

Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Pardubice 23. ledna 2020

JUDr. Bořivoj Hájek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl samosoudkyně Mgr. Stanislavou Kubištovou ve věci

žalobce: **GURMET Lanškroun, s.r.o.**, IČO 03541479
sídlem Plzeňská 1270/97, 150 00 Praha 5 – Košíře
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Bobkem
sídlem Plzeňská 1972/158, 150 00 Praha 5 – Smíchov

proti
žalovanému: **Město Lanškroun**, IČO 00279102
sídlem nám. J. M. Marků 12, 563 16 Lanškroun
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Jelínkem
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8 – Karlín
pro doručování Malé náměstí 124, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení 881 119 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení **se** ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobci 256 850,73 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,50 % ročně od 1.10.2012 do zaplacení **zastavuje**.
- II. Žaloba **se** ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobci 624 268,27 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,50 % ročně od 1.10.2012 do zaplacení **zamítá**.
- III. Žalobce **je povinen** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši **231 030,02 Kč** k rukám advokáta žalovaného ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 1.10.2012 se žalobce domáhal náhrady za plnění, které ve dnech 6.9. a 10.9.2012 poskytl J. M. své podnájemnici - společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o. za věci zničené protiprávním postupem žalovaného (v průběhu řízení J. M. uplatněnou pohledávku vůči žalovanému postoupil obchodní společnosti GURMET s.r.o., nyní žalobkyni). Společnost GURMAN LANŠKROUN s.r.o. provozovala v prostorách žalovaného, které byly nájemní smlouvou pronajaty J. M., restauraci. Žalované Město Lanškroun jako pronajímatel uzavřelo dne 2.1.1996 s panem J. M. a S. M. jako nájemci nájemní smlouvu k prostorám Restaurace Pod Radnicí. Dne 24.3.2010 žalovaný zamezil provozovateli restaurace a J. M. vstup do restaurace a opětovně jej umožnil teprve poté, kdy soud rozhodl předběžným opatřením o povinnosti žalovaného umožnit provozovateli restaurace (společnost GURMAN LANŠKROUN s.r.o.) a J. M. vstup do restaurace. Předběžné opatření bylo vydáno Okresním soudem v Ústí nad Orlicí dne 2. července 2010 pod číslem jednací 12 C 110/2010-16. Na základě vydaného předběžného opatření byl dotčeným subjektům přístup umožněn od 29.7.2010.
2. Žalobce dále uvedl, že dne 24.3.2010 došlo k násilnému zamezení přístupu nájemců a podnájemce do předmětu nájmu na adrese náměstí Jana Marka Marků 5, Lanškroun, ze strany žalovaného. Po opětovném zpřístupnění předmětu nájmu dne 29.7.2010 bylo provedenou inventurou zjištěno, že v předmětu nájmu bylo ze strany žalovaného ponecháno zboží v hodnotě 254 199,17 Kč. Zboží v této hodnotě bylo původně uskladněno ve skladu Kuchyně Radnice. Toto zboží bylo v důsledku nevhodného uskladnění ze strany žalovaného znehodnoceno. Podnájemce byl nucen přistoupit k likvidaci tohoto znehodnoceného zboží. Likvidaci provedl pan se sídlem, ve dnech 23.9.2010 až 22.10.2010. Za provedenou likvidaci vyúčtoval podnájemci částku 19 759,20 Kč. Po opětovném zpřístupnění předmětu nájmu bylo zjištěno, že zmizelo zboží ve vlastnictví podnájemce, které bylo původně uloženo ve skladech Hlavní Radnice a Restaurace Radnice. Jednalo se o zboží v celkové hodnotě 593 129,07 Kč. Žalobce v průběhu řízení specifikoval, o jaké zboží se jednalo (viz čl. 239-247 spisu). Část tohoto zboží v hodnotě 383 992,33 Kč byla žalobci vrácena v roce 2014 a to ve dnech 21. července a 14. srpna. O této skutečnosti byl sepsán dne 8.9.2014 notářkou Mgr. Janou Filipovou notářský zápis č. NZ 254/2014, N 208/2014. Část zboží odvezeného ze skladu Restaurace Radnice a Hlavní Radnice v hodnotě 209 136,73 Kč nebyla ze strany žalovaného vůbec vrácena. Teprve okamžikem zpětného předání zbytku zboží v červenci a srpnu 2014 nabyla společnost GURMAN LANŠKROUN s.r.o. vědomost o škodě na zboží, které bylo původně uskladněno ve skladech Restaurace Radnice a Hlavní Radnice k datu 23.3.2010. Žalobce dále uvedl, že veškeré zboží, které bylo v roce 2014 zpětně předáno společnosti GURMAN ze strany žalovaného, bylo znehodnoceno nebo poškozeno tak, že již nebylo nadále využitelné, jak vyplývá ze znaleckého posudku č. 6/1/2014 ze dne 13.8.2014, který vypracoval Ivo Dvořák, znalec z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady se specializací oceňování vín a ostatních alkoholických nápojů. Za vypracování znaleckého posudku zaplatila společnost GURMAN LANŠKROUN jmenovanému znalci 11 380 Kč. Vracené a znehodnocené zboží muselo být následně zlikvidováno.
3. Chováním žalovaného tak, dle tvrzení žalobce, vznikla škoda společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o., a to za znehodnocené a případně nevrácené zboží původně uskladněné ve skladu: 1) Kuchyně Radnice v hodnotě 254 199,17 Kč, 2) Hlavní Radnice v hodnotě 319 374,41 Kč a 3) Restaurace Radnice v hodnotě 277 187,44 Kč a dále škoda za provedení likvidace zboží ze skladu Kuchyně Radnice v hodnotě 19 759,20 Kč a škoda za zaplacený znalecký posudek Ivo Dvořáka ve výši 11 380 Kč.
4. V průběhu vedeného řízení a zejména s ohledem na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. března 2018, č.j. 25 Cdo 4205/2016-192 vzal žalobce svou žalobu částečně zpět a setrval na svém požadavku ohledně zaplacení částky ve výši 624 268,27 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

s úrokem z prodlení v zákonem stanovené výši od 1.10.2012 do zaplacení. Upřesnil, že se jedná o náhradu za znehodnocené a nevrácené zboží ze skladu Restaurace Radnice a Hlavní Radnice v hodnotě celkem 593 129,07 Kč dále zaplacení částky 19 759,20 Kč za likvidaci zboží původně uskladněného ve skladu Kuchyň Radnice a zaplacení částky 11 380 Kč za vypracovaný znalecký posudek Ivo Dvořáka.

5. S částečným zpětvzetím žaloby vyslovil souhlas žalovaný, soud proto řízení zastavil tak, jak je uvedeno ve výroku I. shora podle § 96 odst. 1, 2 a 4 o.s.ř.
6. Ohledně zbylého nároku (tj. zaplacení částky 624 268,27) žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jednak pro nedostatek aktivní legitimace na straně žalobce s poukazem na to, že nárok na náhradu škody je nárokem přímým a od počátku (tzv. bez ohledu na platnost nájemní smlouvy) bylo poškozené společnosti zřejmé, kým byla škoda způsobena, resp. od počátku muselo být zřejmé, že škodu, minimálně v její podstatné části, způsobil pan J. M. (původní žalobce), který svým jednáním zmařil převzetí odvezeného zboží podnájemcem. J. M. o výzvě žalovaného k převzetí zboží poškozenou společnost neinformoval. J. M. tvrdil, že škodu podnájemci zaplatil 6.9.2012 zápočtem vzájemných pohledávek a doplatkem ze dne 10.9.2012. Zaplatil tak podnájemci škodu na místo žalovaného. Žalovanému tak vzniklo bezdůvodné obohacení, které je povinen vydat. Takový nárok dle tvrzení žalovaného nemůže být vydán, neboť tam, kde lze uplatnit nárok na náhradu škody, nelze se domáhat práva na vydání bezdůvodného obohacení. Nelze také přehlédnout, že se nesmí jednat o situaci, kdy by bylo plněno proti vůli dlužníka, což se v tomto případě stalo. Poukázal dále na to, že pokud se poškozený dozvěděl již v září 2010 z provedené inventury o rozsahu poškození, musel by být celý nárok uplatněný žalobou promlčen. Pokud se o škodě dozvěděl až v roce 2014, nemohl být jeho nárok předmětem zápočtu v roce 2012. Žalovaný dále namítl, že pokud došlo na označených věcech ke škodě, tak její příčinou nebylo chování žalovaného spočívající v zamezení přístupu do předmětu nájmu, ale dlouhodobost nevhodného skladování. Jestliže je tedy dlouhodobost onou příčinou vzniku škody, je nutné hledat osobu odpovědnou za tuto příčinu. V tomto případě nemůže být žalovaný odpovědný za dlouhodobost nevhodného skladování, jež v konečném důsledku vedlo ke zničení zásob, ale odpovědnou osobou je sám poškozený, resp. pan M., který byl ze strany žalovaného vyzván k převzetí odvezeného zboží. Je nepochybné, že pokud by na takovou výzvu reagoval a zboží odvezl, ke škodě by nedošlo. Mezi jednáním žalovaného a následkem – zničením zboží tedy neexistuje příčinná souvislost. Pokud by si žalovaný zboží odvezl, tak by následně nemusely být vynaloženy ani náklady na znalecké zkoumání potravin předaných žalobci ani náklady na jejich likvidaci.
7. S ohledem na závěry, které v této věci vyslovil Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 26. března 2018, č.j. 25 Cdo 4205/2016-192 a závěry vyslovené v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 29. června 2018, č.j. 18 Co 14/2018-198 soud znovu posoudil důvodnost uplatněného nároku a to s ohledem na vznesenou námitku promlčení s rozlišením k jednotlivým druhům zboží, námitku nedostatku aktivní legitimace a námitku žalovaného o tom, že si zavinění škody způsobil právní předchůdce žalobce. Nejvyšší soud v této věci uzavřel, že nárok žalobce může být promlčen pouze ohledně zboží, které se nacházelo v restauraci k datu 29.7.2010 a které doznalo újmy za dobu nepřístupnosti prostor. Takový závěr však nemůže být uplatněn na část zboží, které bylo odvezeno na jiné místo. O vzniku škody se poškozený nemůže dozvědět dříve, než škoda vznikla. Pro určení počátku běhu subjektivní promlčecí doby je tedy významné i určení příčiny škody a zejména pak závěr, kdy tato příčina vyvolala snížení majetkového stavu poškozeného, tj. kdy škoda vznikla. Tehdy počíná běžet objektivní promlčení doba a nejdříve v ten samý okamžik se může poškozený o škodě a škůdci dozvědět. Vědomost poškozeného o tom, kdo za škodu odpovídá, není naplněna již na základě pouhého podezření či předpokladu.
8. S přihlédnutím k ustanovení § 3079, § 3036 a § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, soud provedl právní hodnocení věci podle zákona č. 40/1964 Sb. (dále jen „obč. zák.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

9. Z nesporných tvrzení účastníků a spisu vedeného u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 12 C 110/2010 vzal soud za zjištěné, že společnost GURMAN LANŠKROUN s.r.o. provozovala Restauraci Pod radnicí v Lanškrouně, tj. v nemovitosti žalovaného. Restauraci provozovala na základě uzavřené podnájemní smlouvy s J. M. (podnájemní smlouva ze dne 21.1.2007), který byl nájemcem žalovaného podle nájemní smlouvy ze dne 2.1.1996. Dne 24.3.2010 zamezil žalovaný nájemcům a hostům vstup do restaurace. Dne 30.3.2010 a 13.4.2010 zaslal žalovaný J. M. výzvy k převzetí potravin a alkoholu z prostor Restaurace Pod Radnicí. Na tyto výzvy nebylo nijak reagováno. Dne 1.7.2010 podali GURMAN LANŠKROUN s.r.o. a J. M. žalobu o umožnění přístupu do nebytových prostor, která byla vedena Okresním soudem v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 12 C 110/2010. V rámci tohoto řízení bylo okresním soudem vydáno dne 2.7.2010 předběžné opatření, jímž bylo žalobcům umožněno restauraci užívat. Dne 3.9.2010 podalo Město Lanškroun vzájemný návrh na vyklizení restaurace. Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 14.10.2011 byla žaloba na umožnění užívání restaurace zamítnuta a domnělým nájemcům byla uložena povinnost restauraci vyklidit. Soud shledal nájemní smlouvu neplatnou jednak pro neurčitost, jednak pro absenci usnesení Rady Města Lanškroun, kterým by byla nájemní smlouva schválena. V důsledku toho je neplatná i podnájemní smlouva se společností GURMAN Lanškroun s.r.o. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22.1.2013. Oba rozsudky nabyly právní moci 25.2.2013. Krajský soud se přiklonil k názoru, že nájemní smlouva je neplatná, neboť byla uzavřena v rozporu se zákonem o obcích. Je však určitá co do předmětu nájmu. Kupní smlouva na vnitřní vybavení restaurace je však neurčitá a tedy i z tohoto důvodu neplatná. Dovolání proti tomuto rozsudku bylo Nejvyšším soudem ČR odmítnuto.
10. S ohledem na námitky vznesené stranou žalovanou se soud nejprve zabýval otázkou aktivní legitimace na straně žalobce. Jak již bylo shora uvedeno, předmětnou žalobu k soudu podal J. M., který tvrdil, že společností GURMAN LANŠKROUN s.r.o. nahradil škodu způsobenou žalovaným. Tuto škodu zaplatil zápočtem vzájemných pohledávek dne 6.9.2012 a doplatkem dne 10.9.2012. Jednalo se o plnění za žalovaného, který porušením tehdy platného závazku (nájemní a podnájemní smlouva) způsobil škodu podnájemci společnosti GURMAN Lanškroun s.r.o. V průběhu vedeného řízení následně postoupil J. M. předmětnou pohledávku ve výši 881 119 Kč na současného žalobce. Učinil tak smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 20.5.2015. Označenou smlouvou o postoupení pohledávky bylo prokázáno tvrzení žalobce o tom, že se jedná o pohledávku z titulu škody způsobené žalovaným společností GURMAN LANŠKROUN s.r.o. na zboží v hodnotě 881 119 Kč. Tato škoda byla uhrazena J. M. zápočtem a doplatkem v hotovosti ve dnech 6.9.2012 a 10.9.2012. Z předloženého zápočtu ze dne 6.9.2012 bylo zjištěno, že původní žalobce J. M. a společnost GURMAN LANŠKROUN s.r.o. provedli zápočet vzájemných pohledávek do výše 843 860 Kč. Rozdíl do výše pohledávky společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o., tj. do částky 851 760 Kč, představovaný částkou 7 900 Kč byl uhrazen v hotovosti J. M. 10.9.2012. Doplatek hotovosti byl prokázán příjmovým dokladem ze dne 6.9.2012 nikoli ze dne 10.9.2012. Žalobce po celou dobu vedeného řízení setrval na svém tvrzení o tom, že předmětným zápočtem byla hrazena škoda na věcech ve vlastnictví společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o., tedy na věcech, které byly v důsledku chování žalovaného původně umístěny ve skladech Restaurace Pod Radnicí a následně znehodnoceny, zlikvidovány, případně se nevrátily, tedy náhrada za veškeré zboží, které bylo ke dni 23.3.2010 uskladněno ve skladech Restaurace Radnice, Hlavní Radnice a Kuchyně Radnice.
11. Podle § 488 obč. zák. je závazkovým právním vztahem právní vztah, ze kterého věřiteli vzniká právo na plnění (pohledávka) od dlužníka a dlužníkovi vzniká povinnost splnit závazek.
12. Podle § 489 obč. zák. závazky vznikají z právních úkonů, zejména ze smluv, jakož i ze způsobené škody, z bezdůvodného obohacení nebo z jiných skutečností uvedených v zákoně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

13. Z výše uvedeného vyplývá, že jednou z právních skutečností, s níž zákon spojuje vznik závazkových právních vztahů, je způsobení škody následkem porušení právní povinnosti (smluvní i mimosmluvní, tzv. delikt ní závazky - § 420 obč. zák.).
14. V projednávané věci bylo z nesporných tvrzení účastníků a předložených listinných důkazů, zejména notářského zápisu NZ 254/2014, N 208/2014 zjištěno, že žalovaný prostřednictvím svých zaměstnanců vydal společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o. zastoupené panem J. M. věci, které byly vystěhovány z prostor Restaurace Pod Radnicí. Podle inventurního soupisu se jednalo o věci v hodnotě 383 992,33 Kč, ostatní věci (v hodnotě 209 136,74) vráceny nebyly. Podle názoru Nejvyššího soudu České republiky se teprve v tento okamžik mohla poškozená společnost GURMAN LANŠKROUN s.r.o. dozvědět o škodě, která měla být způsobena chováním žalovaného. Teprve v tento moment mohla uzavřít, zda došlo v důsledku chování žalovaného ke zmenšení majetku na její straně, tj. mohla zjistit, které věci byly znehodnoceny, případně které nebyly vráceny vůbec. Škoda ohledně těchto věcí dle tvrzení žalobce ve výši 593 129,07 Kč tak mohla vzniknout teprve v červenci 2014.
15. Další pohledávka uplatněná žalobou a to za vypracovaný znalecký posudek Ivo Dvořáka ve výši 11 380 Kč vznikla ještě později, tj. k datu 13.8.2014, po vyhotovení znaleckého posudku a vyúčtování znalce, jak bylo prokázáno předloženými listinnými důkazy (znalecký posudek č. 6/1/2014 ze dne 27.7.2014 a faktura na jeho zaplacení č. 034 ze dne 13.8.2014). Poslední žalobou uplatněná pohledávka ve výši 19 759,20 Kč vznikla dle tvrzení žalobce a předložených listinných důkazů (protokol o likvidaci zásob) 22.10.2010.
16. S ohledem na shora uvedené, kdy žalobce tvrdí a prokazuje, že zápočet vzájemných pohledávek mezi J. M. a společností GURMAN LANŠKROUN s.r.o. byl učiněn 6.9.2012 a s přihlédnutím k datu vzniku pohledávek uplatněných žalobou, nelze přisvědčit názoru žalobce o tom, že je ohledně všech nároků uplatněných žalobou aktivně legitimován. Pohledávka, která má být způsobila k započtení, musí existovat. Původní žalobce J. M. měl zaplatit GURMANU LANŠKROUN s.r.o. tvrzenou škodu zápočtem 6.9.2012 a následně postoupit tuto pohledávku na současného žalobce. Pokud však předmětná pohledávka neexistovala ke dni zápočtu, tak nemohla být započtena a nárok z tohoto titulu nemohl přejít na J. M. a následně nemohl být platně postoupen na současného žalobce. Pohledávky, které k datu 6.9.2012 neexistovaly, nemohly být způsobily k započtení. K jejich zániku nemohlo dojít zaplacením ze strany J. M. Soud tedy uzavřel, že žalobce není aktivně legitimován k uplatnění pohledávky za žalovaným z titulu škody na zásobách, které měl zničit svým chováním žalovaný, a to zásoby Restaurace Radnice a Hlavní Radnice ve výši celkem 593 129,07 Kč, ani z titulu nároku na náhradu škody za zaplacený znalecký posudek ve výši 11 380 Kč. Tyto pohledávky vznikly až po zápočtu, který byl proveden 6.9.2012. Předmětem zápočtu mohla být pouze pohledávka z titulu nároku na škodu za likvidace zásob skladu Kuchyně Radnice ve výši 19 759,20 Kč. Tato pohledávka vznikla podle protokolu o likvidaci zásob 22.10.2010, tedy před tvrzeným zápočtem.
17. Podle § 420 obč. zák. ve znění platném do 31.12.2013 každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Škoda je způsobena právnickou osobou nebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; její odpovědnost podle pracovněprávních předpisů tím není dotčena. Odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.
18. K základním předpokladům odpovědnosti za škodu ve smyslu posledně citovaného ustanovení patří: 1) protiprávní úkon, 2) vznik škody, 3) příčinná souvislost mezi protiprávním úkonem a vznikem škody (tzv. kauzální nexus), 4) zavinění. Při tom není rozhodné, vyplývá-li porušená právní povinnost smlouvy nebo jde-li o povinnost mimosmluvní – zákonnou. Poškozený se může dovolávat porušení smluvní povinnosti nejen v případě, že je škůdcovým spolukontrahentem (druhou smluvní stranou). K naplnění uvedeného předpokladu postačuje, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

je prokázáno, že příslušný subjekt (škůdce) sice porušil povinnost ze smlouvy, kterou uzavřel s jinou osobou než s poškozeným, že však závazek, k jehož porušení došlo, měl dopad do právní sféry poškozeného. K takovému závěru není na překážku ani skutečnost, že smlouva, z níž porušení závazku vzneslo, nebyla smlouvou ve prospěch třetí osoby. Podstatné je, že byla porušena právní povinnost, která sloužila k ochraně subjektivních práv poškozeného (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 20 Cdo 1499/2000).

19. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalovaný zamezil společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o. přístupu do předmětu nájmu, tedy do nemovitosti, které společnost užívala na základě podnájemní smlouvy uzavřené se souhlasem žalovaného dne 31.1.1997. Přístup byl znemožněn 24.3.2010 a opětovně umožněn na základě vydaného předběžného opatření 29.7.2010, tedy v době, kdy všechny zúčastněné strany považovaly smlouvu o nájmu a podnájmu za platnou. Město tak porušilo závazek ze smlouvy a znemožnilo společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o. výkon podnájemního práva, tj. pronajatou věc řádně užívat. Byl tak naplněn první předpoklad pro nárok na náhradu škody. Ve věci však nelze vzít za prokázané tvrzení žalobce o tom, že žalovaný zavinil vznik škody na věcech, které byly vráceny společnosti GURMAN LANŠKROUN s.r.o. 29.7.2010 a následně zničeny v říjnu 2010, neboť výzvou ze dne 29.3.2010 a 9.4.2010 byl pan J. M. tehdejší jednatel společnosti GURMAN LANŠKROUN vyrozuměn ze strany žalovaného o tom, aby si vyzvedl potraviny a alkohol z pronajatých nebytových prostor v rámci minimalizace případných škod. Výzvy si osobně převzal J. M., jak bylo prokázáno listinnými důkazy (dokad o doručení) a jeho účastnickou výpovědí. Jeho výpovědí bylo rovněž prokázáno, že neakceptoval tyto výzvy, neboť byly adresovány jemu jako fyzické osobě, nikoli na adresu společnosti GURMAN Lanškroun s.r.o. Dle názoru soudu jde pouze o účelové tvrzení, kterému nelze poskytnout ochranu, neboť J. M. byl současně jednatelem společnosti GURMAN Lanškroun s.r.o. Byl s ní personálně propojen, a pokud obdržel předmětné výzvy od žalovaného, měl jednat tak, aby ke škodě na věcech nedošlo. To však neučinil, když věci proti poškození nezajistil. Pokud následně došlo k jejich znehodnocení, tak nikoli k tíži žalovaného, nýbrž k tíži J. M. Chybí tak další předpoklad k tvrzené škodě, a to příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti žalovaného a vznikem škody na těchto věcech. Takový závěr by se dle soudu netýkal věci odvezených z předmětné restaurace a vrácených v roce 2014, neboť k jejich převzetí poškozená společnost žádným způsobem vyzvána nebyla. Další dokazování ohledně této škody soud neprováděl, neboť uzavřel, že žalobce není ohledně tohoto nároku aktivně legitimován.
20. Z výše uvedených důvodů soud neshledal předmětný nárok důvodný.
21. Soud nevyhověl nároku žalobce na zaplacení částky ve výši 593 129,07 Kč (tj. škoda na věcech Restaurace Radnice a Hlavní Radnice) a ohledně požadavku na zaplacení 11 380 Kč za vypracovaný znalecký posudek, a to pro nedostatek aktivní legitimace na straně žalobce. Soud dále neshledal důvodný nárok žalobce na zaplacení částky 19 759,20 Kč, neboť ohledně tohoto nároku nebylo prokázáno, že v uvedené výši vznikla škoda zaviněním žalovaného. Nebyl tak naplněn jeden z předpokladů pro uplatnění nároku na náhradu škody.
22. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl ve věci úspěšný, rozhodl soud o jeho povinnosti nahradit žalovanému náklady řízení podle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve výši celkem 231 030,02 Kč. Jedná se o náklady za zastoupení žalovaného advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění. Jsou to náklady za řízení před soudem prvního stupně před rozhodnutím odvolacího soudu a rozhodnutím o dovolání, kdy jeden úkon právní služby byl představován částkou 11 860 Kč (vycházeno z tarifní hodnoty 881 119 Kč). Advokát žalovaného učinil před soudem I. stupně 6 úkonů právní služby (převzetí věci, 2x vyjádření k žalobě, účast při jednání soudu ve dnech 29.10.2014, 10.2.2015 a 2.9.2015) podle § 11 odst. 1 písmeno a), d) a g) uvedené vyhlášky. Náleží mu za ně odměna ve výši 71 160 Kč. Dále mu náleží odměna v poloviční výši za jednání, k němuž se dostavil 8.7.2015 a které se nekonalo z důvodu vlakového zpoždění právního zástupce žalobce (§ 14 odst. 2 o.s.ř.). Za toto jednání mu tak náleží odměna ve výši 5 930 Kč. Ke

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

každému z úkonů právní služby mu náleží paušální náhrada výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., cestovné ke čtyřem jednáním u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí v celkové výši 2 678,42 Kč a náhrada za ztrátu času při cestě ke třem jednáním v celkové výši 1 200 Kč (4 započaté půlhodiny k jednomu jednání) podle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odměna zástupce byla dále zvýšena o 21 % daně z přidané hodnoty podle § 137 odst. 3 písmeno a) o.s.ř., tedy o částku 17 381,40 Kč. Celkové náklady žalovaného před okresním soudem činí 100 149,80 Kč. Další náhrada nákladů mu náleží za řízení před odvolacím soudem, a to ve výši celkem 30 024,30 Kč. Jedná se o dva úkony právní služby po 11 860 Kč za vyjádření k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu dne 18.4.2016 [§ 11 odst. 1 písmeno d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. K těmto úkonům právní služby je nutné připočítat dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a jízdné zástupce žalovaného k odvolacímu jednání z Hradce Králové do Pardubic a zpět ve výši 293,50 Kč, náhrada za ztrátu času za 2 půlhodiny po 100 Kč podle § 14 odst. 3 citované vyhlášky a 21 % DPH ve výši 5 210,80 Kč.

23. Další náklady přiznané ve prospěch žalovaného jsou za řízení o dovolání, a to za jeden úkon právní služby, za vyjádření k dovolání ze dne 25.8.2016, kdy odměna činí 11 860 Kč a paušální náhrada výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. S 21 % DPH ve výši 2 553,60 Kč jsou tyto náklady představovány částkou 14 713,60 Kč.
24. Po rozhodování Nejvyššího soudu České republiky byla věc následně vrácena k novému rozhodování před Okresní soud v Ústí nad Orlicí. Za toto řízení náleží advokátovi žalovaného odměna za účast při jednání soudu dne 25.10.2018, vyjádření ve věci ze dne 10.12.2018, účast na jednání soudu dne 26.2.2019, 9.4.2019, písemné zpracování závěrečného návrhu a účast na jednání soudu dne 7.5.2019. Advokátovi žalovaného náleží odměna za účast na jednání soudu dne 25.10.2018 ve výši 11 860 Kč a náhrada paušálních výdajů ve výši 300 Kč. S 21 % DPH se jedná o náklady ve výši 14 713,60 Kč. Za další úkony právní služby mu náleží odměna ve výši 10 820 Kč, neboť byly učiněny po částečném zpětvzetí žaloby a je tedy vycházeno z tarifní hodnoty 624 268,27 Kč. Za 5 takto učiněných úkonů právní služby mu náleží odměna ve výši 54 100 Kč a ke každému úkonu právní služby paušální náhrada výdajů po 300 Kč, tj. 1 500 Kč, a dále DPH ve výši 21 %, tj. 11 676 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Soud dále ve prospěch žalovaného přiznal právo na cestovné na trase Hradec Králové – Ústí nad Orlicí a zpět při vzdálenosti jedné cesty tam a zpět 120 Km za užití osobního automobilu Opel Zafira, RZ: 5H27134, tj. 3 x 744 Kč, to je celkem 2 232 Kč, 3 x promeškaný čas na trase Hradec Králové – Ústí nad Orlicí a zpět, celkem 4 promeškané půlhodiny po 100 Kč, tj. 1 200 Kč, a k tomu 21 % DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 720,72 Kč. Za cestovné a promeškaný čas včetně DPH náleží advokátovi žalovaného 4 152,72 Kč. Náklady řízení jsou tak představovány celkovou částkou 231 030,02 Kč a žalobce je povinen nahradit je k rukám advokáta žalovaného podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř.
25. Soud v projednávané věci vyhodnotil, že žalobce od počátku uplatňoval po žalovaném nárok na zaplacení peněžité částky, který původně po právní stránce kvalifikoval jako plnění z titulu nároku na náhradu škody a později z titulu bezdůvodného obohacení. V tomto případě však nešlo o změnu žaloby, tedy uplatnění zcela nového nároku po doplnění žaloby ze dne 5.2.2015 (čl. 92-96 spisu). Tímto doplněním žaloby žalobce pouze pozměnil právní kvalifikaci svého nároku, přitom nezměnil vyličení rozhodujících skutečností. Žalobce na základě stejného skutkového základu požadoval stejné plnění uváděné v žalobě. Později svůj požadavek na plnění omezil částečným zpětvzetím žaloby. Podle ustálené judikatury jde-li o tentýž skutek, je jeho posouzení po právní stránce úkolem soudu. Žalobce nemusí svůj nárok právně kvalifikovat, a pokud tak učiní, není soud jeho právním názorem vázán. Pouhá změna v právní kvalifikaci skutku proto není změnou žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně dvojmo, prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím povinným splněna řádně a včas, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí.

Ústí nad Orlicí 7. května 2019

Mgr. Stanislava Kubištová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Venclová, DiS.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 19.06.2019 , právní moci ve výroku II., III. dne 13.01.2020 a vykonatelnosti ve výroku III. dne 17.01.2020. Připojení doložky provedla Zuzana Venclová DiS. dne 28.01.2020.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Tamarou Škorpilovou jako samosoudkyní ve věci žalobce **Ing. I. P.**, nar. [redacted], bytem [redacted], zast. Mgr. Romanou Píšovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Tatarkova 727, proti žalovanému **Ing. J. P.**, nar. [redacted], bytem [redacted]

, o 100.000,- Kč s příslušenstvím, t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 100.000,- Kč s 7% úrokem z prodlení ročně od 2.3.2012 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 34.360,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou Mgr. Romany Píšové, advokátky se sídlem Praha 4, Tatarkova 727.
- III. Žalovaný je povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Ústí nad Orlicí náklady řízení ve výši 7.420,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svým návrhem ze dne 25.6.2012 domáhala u zd. soudu stanovení povinnosti žalovanému zaplatit žalobkyni částku 100.000,- Kč s 7% úrokem z prodlení ročně od 2.3.2012 do zaplacení s tím, že dne 20.6.2008 uzavřel se žalovaným smlouvu o půjčce finančních prostředků na základě které žalovanému poskytl půjčku ve výši 300.000,- Kč. Žalovaný se zavázal půjčku splácet v pravidelných měsíčních splátkách tak, aby byla půjčka zcela zaplacená do 15.6.2015. Z důvodu nepravdivosti při splácení byl dne 22.11.2011 sepsán dodatek č. 1 k uvedené smlouvě, kdy byly upřesněny měsíční splátky. Následně dne 12.12.2011 byl sepsán dodatek č. 2, který stanovil konečný termín úhrady celé jistiny únor 2012. Dne 22.11.2011 účastníci podepsali dohodu o narovnání, kdy byl zjištěn zůstatek nesplacené jistiny ve výši 200.000,- Kč se splatností nejpozději do 1.3.2012 včetně s vymezením 7% výše úroků z prodlení. Žalovaný nesplnil své závazky dle dohody o

narovnání ze dne 21.12.2011, dne 20.3.2012 žalovaný převedl bezhotovostně žalobci částku 50.000,- Kč, dne 3.5.2012 složil žalobci na účet částku 50.000,- Kč. Dál nic neuhradil. Dne 2.3.2012 žalobce odeslal žalovanému upomínku.

Proti platebnímu rozkazu, který vydal zd. soud dne 20.8.2012 čj. 114C 99/2012-15, podal žalovaný řádně a včas odpor s tím, že dne 20.6.2008 žalobce na základě smlouvy o půjčce finančních prostředků půjčil žalovanému částku 300.000,- Kč. Následně byl uzavřen dodatek č. 1 ohledně úhrady půjčky na jeden z účtů žalobce. Později byl uzavřen dodatek č. 2 kde byla ujednána úhrada ve sjednaných splátkách do února 2012 a poté dle možností žalovaného ten provede jednorázový doplatek. Žalobce na žalovaného vyvíjel tlak, aby se vzdal splátkového kalendáře dle původní smlouvy. Firma žalovaného se dostávala do finančních potíží, žalovaný byl zatížen několika investičními úvěry. Pod tlakem ze stran žalobce žalovaný dne 21.12.2011 uzavřel dohodu o narovnání. S ohledem na dobu splácení částky 300.000,- Kč neodpovídal zůstatek půjčky 200.000,- Kč. Žalobce si tak připravoval podklady pro insolvenční řízení, které se mělo týkat žalovaného. Skutečně poté byly podány příslušné návrhy. Dne 23.3.2012 podala takový návrh [REDAKCE]. Po jednání účastníků se žalobce se žalovaným dohodli, že se sejdou dne 14.4.2012 v Praze na osobním jednání s tím, že zde podepíší dohodu mezi žalovaným a Svobodovou (že je mezi nimi vše vyrovnáno), Svobodová okamžitě zruší návrh na insolvenční řízení, žalovaný předá žalobci částku 50.000,- Kč v hotovosti jako splátku půjčky, žalovaný podepíše žalobci směnku na 50.000,- Kč (kterou vrátí, jakmile žalovaný vloží žalobci na účet 50.000,- Kč s tím, že to bude do konce dubna 2012), žalovaný předá žalobci nový mobilní telefon HTC EVO 3D a žalobce si vezme z firmy varnou desku, zbývajících 50.000,- Kč bude doplaceno do konce května 2012. Jednání v Praze proběhlo dle dohody, nezúčastnila se ho Svobodová. Slíbených 50.000,- Kč vázaných smenkou uhradil žalovaný žalobci dne 3.5.2012 vkladem na jeho účet. Žalobce žalovanému směnku nevrátil, proto mu žalovaný odmítl doplatit částku 50.000,- Kč. Žalovaný tedy uhradil žalobci částku 150.000,- Kč, posledních 50.000,- Kč žalovaný podmínil vrácením směnky. V průběhu řízení, a to při jednání u soudu dne 6.12.2012 žalovaný uvedl, že zůstává k úhradě částka 50.000,- Kč.

V průběhu řízení žalobce navrhl vydání rozsudku pro uznání pro částku 50.000,- Kč.

Ze smlouvy o půjčce finančních prostředků ze dne 20.6.2008 soud zjistil, že ji uzavřel žalobce se žalovaným. Dle této smlouvy žalobce poskytl žalovanému půjčku ve výši 300.000,- Kč. Bylo sjednáno splácení půjčky měsíční částkou 6.792,- Kč po dobu 84 měsíců od 12.7.2008, poslední platba 15.6.2015 s tím, že půjčka může být kdykoliv splacena jednorázově. Z dodatku ze dne 22.11.2011 soud zjistil, že smlouva byla změněna, splátky měly být poukazovány na uvedený účet vždy k 10. dni v měsíci, poslední platba měla být provedena 10.6.2015. Z dodatku č. 2 ze dne 12.12.2011 soud zjistil, že smlouva byla změněna tak, že poslední splátka dle dřívějšího ujednání bude poskytnuta v měsíci únoru 2012 a poté bude zbýající část splacena jednorázovou splátkou ve výši 186.000,- Kč.

Z dohody o narovnání ze dne 21.12.2011 soud zjistil, že ji uzavřel žalobce jako věřitel se žalovaným jako dlužníkem. Žalovaný deklaroval převzetí částky 300.000,- Kč smlouvy o půjčce finančních prostředků ze dne 20.6.2008. Účastníci učinili zjištěný a právně nesporný zůstatek jistiny ze smlouvy o půjčce finančních prostředků ze dne 20.6.2008, a to ve výši 200.000,- Kč. Sjednali splatnost jistiny ve výši 200.000,- Kč jednorázově do 1.3.2012, a to na uvedený účet žalobce. Pro případ prodlení byl sjednán úrok ve výši 7% p.a.

Z přípisu ze dne 2.3.2012 a z podacího lístku soud zjistil, že žalobce upomenul žalovaného o zaplacení částky 200.000,- Kč dle dohody o narovnání ze dne 21.12.2011.

Z potvrzení ze dne 22.3.2012 soud zjistil, že žalobce potvrdil žalovanému, že dne 20.3.2012 obdržel z účtu žalovaného platbu 50.000,- Kč.

Z emailové korespondence účastníků ze dne 12.4.2012, kterou předložil žalobce, soud zjistil, že žalovaný označil movité věci, žalobce navrhl, že žalobce dostane telefon a varnou desku jako kompenzaci úroků, které musel zaplatit. Požadoval jako záruku podpis směnky na 50.000,- Kč se splatností ke konci dubna, kterou žalobce vrátí žalovanému v dubnu po zaplacení slíbených dubnových 50.000,- Kč a odečte se 50.000,- Kč z dluhu, podepíše se vyrovnání s [REDAKCE] a žalobcem, zruší se insolvence. Žalovaný souhlasil s tím, že zítra bude zrušena insolvence a v sobotu bude podepsáno vyrovnání. Potom žalobci v sobotu podepíše směnku. Žalobce měl připravit směnku a ostatní dokumenty a dát vědět, kdy se účastníci sejdou. Odpověď ve 22:23 hod dle svého vyjádření žalovaný napsal.

Z emailové korespondence účastníků ze dne 12.4.2012, kterou předložil žalovaný, soud zjistil, že žalovaný označil movité věci, žalobce navrhl, že žalobce dostane telefon a varnou desku jako kompenzaci úroků, které musel zaplatit. Požadoval jako záruku podpis směnky na 50.000,- Kč se splatností ke konci dubna, kterou žalobce vrátí žalovanému v dubnu po zaplacení slíbených dubnových 50.000,- Kč a odečte se 50.000,- Kč z dluhu, podepíše se vyrovnání s [REDAKCE] a žalobcem, zruší se insolvence. Dále předložil svou odpověď žalobci ze dne 12.4.2012, 9.52 PM, s tím že účastníci jsou domluveni a žalovaný potvrzuje, že se jednou ráno v sobotu 14.4.2012 kolem deváté na hlavním nádraží v Praze. Žalovaný předá žalobci telefon, dá 50.000,- Kč v hotovosti, podepíše žalobci směnku na dalších 50.000,- Kč a ty doplatí do konce dubna 2012. Žalobce pak ihned vrátí směnku. Zbytek dluhu doplatí do konce května. Dá žalobci telefon, žalobce si vezme z firmy varnou desku, tím smažou úroky. Žalovaný podepíše dohodu o narovnání mezi žalovaným a [REDAKCE], žalobce předtím ukáže návrh na zrušení insolvence podepsaný [REDAKCE]. Tento návrh ještě v sobotu žalobce pošle.

Z výpovědi žalovaného jako účastníka řízení soud zjistil, že částku 50.000,- Kč, která měla být předána žalobci dne 14.4.2012 v Praze na hlavním nádraží, vybral žalovaný asi 14 dnů předem ze svého účtu. Doklad o předání této částky žalobci vypisoval žalovaný.

Z výdajového pokladního dokladu č. P2018 soud zjistil, že byl datován 14.4.2012 s tím, že žalovaný vydal žalobci částku 50.000,- Kč jako vrácení půjčky. Doklad byl opatřen podpisy se jmény a příjmeními účastníků.

Ze znaleckého posudku Oldřicha Vachka, znalce z oboru písmoznalectví, se specializací ruční písmo, soud zjistil, že nelze vyloučit ale ani prokázat, že sporný podpis příjemce nacházející se na předloženém výdajovém pokladním dokladu č. P2018 ze dne 14.4.2012 na částku 50.000,- Kč jako vrácení půjčky je pravým vlastnoručním podpisem žalobce. Nelze zaručit ani efektivitu případného dodatečného zkoumání dalších srovnávacích písemností.

Z podání ze dne 13.4.2012 soud zjistil, že [REDAKCE] vzala zpět návrhu na zahájení insolvenčního řízení vůči žalovanému jako dlužníku, a to návrh ze dne 23.3.2012. Zpětvzetí návrhu bylo Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, doručeno poštou dne 16.4.2012.

Z potvrzení ze dne 30.5.2012 soud zjistil, že žalobce potvrdil žalovanému, že dne 3.5.2012 obdržel vkladem na svůj účet platbu 50.000,- Kč.

Dle ust. § 153a odst. 1 o.s.ř., uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce.

V daném případě žalovaný svým procesním úkonem, a to opakovaným vyjádřením při jednání i dne 6.12.2012, uznal nárok žalobce na zaplacení částky 50.000,- Kč, uznal tedy nárok uplatněný proti němu žalobou jen zčásti. Žalobce pak navrhl, aby soud rozhodl dle tohoto uznání. Ve smyslu shora citovaného ustanovení tedy soud ohledně částky 50.000,- Kč rozhodl rozsudkem pro uznání tak, že žalovaný je povinen žalobci tuto částku zaplatit.

Dle ust. § 657 OZ, smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.

Z provedených důkazů a nesporných tvrzení soud dovodil, že žalobce poskytl žalovanému dle smlouvy ze dne 20.6.2008 půjčku ve výši 300.000,- Kč. Žalovaný se zavázal půjčku splácet. Tento závazek žalovaný řádně neplnil, ke dni 21.12.2011 činil dluh vůči žalobci z uvedené smlouvy o půjčce částku 200.000,- Kč, což vyplynulo z dohody o narovnání ze dne 21.12.2011, kterou uzavřeli účastníci. Účastníci sjednali úhradu tohoto dluhu ve výši 200.000,- Kč do 1.3.2012. Tento svůj závazek žalovaný řádně a včas nesplnil, žalobce jej o zaplacení upomenul. Následně tak žalovaný na uvedený dluh uhradil dne 20.3.2012 částku 50.000,- Kč, jak vyplynulo z potvrzení ze dne 22.3.2012. K úhradě tak zůstala částka 150.000,- Kč. Účastníci pak ve věci spolu jednali, a to i formou emailové korespondence. Tato korespondence byla předložena každým z účastníků. V rozsahu jak ji předložil žalobce, byla zčásti totožná s tou, kterou předložil žalovaný, ve zbývajícím rozsahu žalovaný potvrdil, že ji vyhotovil. To se týkalo odpovědi žalovaného z 22:23 hod. Takto, tedy dle této korespondence předložené žalobcem, bylo také postupováno, což vyplývá i z podání ze dne 13.4.2012, kterým [REDAKCE] vzala zpět návrh na zahájení insolvenčního řízení, tedy „zrušila insolvenční“. V odpovědi ve 22:23 hod (tedy v odpovědi, která následovala po žalovaným tvrzené odpovědi v 9.52 PM), nebylo zmíněno zaplacení částky 50.000,- Kč v hotovosti dne 14.4.2012, termín sobotní schůzky měl žalobce teprve dát vědět. Žalovaný neprokázal, že by účastníci sjednali postup dle předložené zprávy z 9.52 PM. Žalobce popřel, že by takovou zprávu obdržel, doručení zprávy nebylo prokázáno a tato odpověď je zčásti v rozporu s doloženou odpovědí žalovaného z 22:23 hod. V řízení pak nebylo prokázáno, že by se schůzka účastníků dne 14.4.2012 uskutečnila a zejména nebylo prokázáno zaplacení částky 50.000,- Kč žalovaným žalobci dle výdajového pokladního dokladu ze dne 14.4.2012. Žalobce převzetí této částky a podpis uvedeného dokladu žalobcem, který měl prokazovat předání a převzetí částky 50.000,- Kč žalobcem od žalovaného, popřel. Znaleckým posudkem Oldřicha Vachka, znalce z oboru písmoznalectví, se specializací ruční písmo, nebylo prokázáno, že sporný podpis příjemce nacházející se na předloženém výdajovém pokladním dokladu č. P2018 ze dne 14.4.2012 na částku 50.000,- Kč jako vrácení půjčky je pravým vlastnoručním podpisem žalobce. Toto nebylo prokázáno ani dalšími provedenými důkazy, když o předání této částky a podpisu dokladu vypovídal dál jen žalovaný slyšený jako účastník řízení. Soud při hodnocení důkazů vycházel z ust. § 132 o.s.ř., tedy důkazy hodnotil podle své

úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Zde se tedy jednalo o listinu předloženou žalovaným a jeho výpověď, vše ve znění v zájmu žalovaného. Tato listina a výpověď žalovaného měly být podepřeny žalovaným předloženou korespondencí, přičemž právě ta korespondence se v tomto rozhodujícím rozsahu lišila od té části korespondence, kterou ve shodném znění předložili oba účastníci, a byla s tou částí i v logickém rozporu. Pokud by dle korespondence žalovaného byl sjednán termín schůzky, bylo sjednáno zaplacení částky 50.000,- Kč, byl sjednán i další postup ohledně insolvenčního řízení, nebylo by namístě později uvádět, že termín schůzky bude teprve sdělen, uvádět jiný postup a zaplacení částky 50.000,- Kč vůbec nezmiňovat. Tak se i pokladní doklad a výpověď žalovaného jeví jako účelové. Soud dovodil, že žalovaný neprokázal zaplacení částky 50.000,- Kč žalobci dne 14.4.2012. Za situace, že dne 3.5.2012 zaplatil žalovaný žalobci částku 50.000,- Kč, což bylo prokázáno potvrzením ze dne 30.5.2012, v době podání žaloby i v době rozhodování soudu činil zůstatek dluhu žalovaného u žalobce částku 100.000,- Kč. Soud proto návrhu vyhověl v plném rozsahu, když o částce 50.000,- Kč bylo rozhodnuto dle uznání žalovaného, jak je uvedeno výše. Žalovaný je pak se splněním své povinnosti id 2.3.2012 v prodlení (§ 517 odst. 1 OZ). Soud proto stanovil žalovanému povinnost zaplatit žalobci z dlužné částky i úrok z prodlení, a to od počátku prodlení do zaplacení (§ 517 odst. 2 OZ). Výše úroku z prodlení je upravena nař.vl.č. 142/1994 Sb. v platném znění.

Dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. rozhodl soud o nákladech řízení tak, že žalobci, který měl ve věci plný úspěch, přiznal právo na jejich náhradu v plném rozsahu. Žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000,- Kč, náklady zastoupení advokátem, a to 5 úkonů (příprava převzetí zastoupení, sepis žaloby, účast při jednání dne 6.12.2012 a dne 11.4.2013, návrh na vydání částečného rozsudku pro uznání; další podání nebyla podání ve věci samé či právní rozbor věci) po 5.100,- Kč, 5x paušální poplatek po 300,- Kč, cestovné Praha Ústí nad Orlicí a zpět vlakem 2x 380,- Kč, náhrada za promeškaný čas cestou Praha – Ústí nad Orlicí a zpět celkem 16 půlhodin po 100,- Kč, tj. celkem 34.360,- Kč.

Dle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. rozhodl soud o nákladech státu tak, že podle výsledku řízení stanovil žalovanému povinnost tyto náklady nahradit, když u něj nejsou podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Státu v řízení vznikly náklady na znalečném ve výši 7.4230,- Kč, přičemž tyto náklady nebyly kryty ani zčásti zálohou.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím tohoto soudu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, dvojmo.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem splněna řádně a včas, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ústí nad Orlicí dne 11.10.2013

JUDr. Tamara Škorpilová, v.r.
Předsedkyně senátu

Tento rozsudek nabyl právní moci dne 24.2.2020

OKRESNÍ SOUD V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Husova 975, 562 17 Ústí nad Orlicí

tel.: 465 567 111, fax: 465 523 269, e-mail: podatelna@osoud.uno.justice.cz, IDDS: rjrabj7

NAŠE ZNAČKA: 51 Si 212/2020

VAŠE ZNAČKA:

VYŘIZUJE: Jan Gregar

DNE: 22. června 2020

e-Lectum, s. r. o.
k rukám Mgr. Martiny Svobodové
Dušní 8/11
110 00 Praha 1

Vážená paní magistro,

Na základě Vašich žádostí ze dne 17.června 2020 Vám v příloze zasílám požadovaná anonymizovaná rozhodnutí zdejšího soudu.

S pozdravem

Bc. Jan Gregar v. r.
ředitel správy soudu

Přílohy: - usnesení č.j. 5 C 185/2014-86
- usnesení č.j. 7 C 55/2014-105
- rozsudek č.j. 112 C 2/2012-274

OKRESNÍ SOUD V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Husova 975, 562 17 Ústí nad Orlicí

tel.: 465 567 111, fax: 465 523 269, e-mail: podatelna@osoud.uno.justice.cz, IDDS: rjrabj7

NAŠE ZNAČKA: 51 Si 212/2020

VAŠE ZNAČKA:

VYŘIZUJE: Jan Gregar

DNE: 22. června 2020

e-Lectum, s. r. o.
k rukám Mgr. Martiny Svobodové
Dušní 8/11
110 00 Praha 1

Vážená paní magistro,

na základě Vaší žádosti ze dne 17.6.2020 Vám v příloze zasílám anonymizovaný rozsudek zdejšího soudu č.j. 114 C 99/2012 a anonymizovaný rozsudek odvolacího soudu č.j. 22 Co 302/2019-151.

S pozdravem

Bc. Jan Gregar v. r.
ředitel správy soudu

Přílohy: rozsudek 2x

Okresní soud v Ústí nad Orlicí
DATOVOU SCHRÁNKOU

V Praze dne 17. června 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel: e-Lectum, s.r.o.
IČ: 246 57 212
se sídlem Dušní 8/11, 110 00 Praha 1

ID datové schránky pro doručení dokumentů: jkxqbc

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **112 C 2/2012**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **112 C 2/2012**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **14.01.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

jkxqbc

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

e-Lectum, s.r.o.
Mgr. Martina Svobodová
jednatel společnosti

Okresní soud v Ústí nad Orlicí
DATOVOU SCHRÁNKOU

V Praze dne 17. června 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel: e-Lectum, s.r.o.
IČ: 246 57 212
se sídlem Dušní 8/11, 110 00 Praha 1

ID datové schránky pro doručení dokumentů: jkxqbc

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **7 C 55/2014**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **7 C 55/2014**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **18.01.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

jkxqbc

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

e-Lectum, s.r.o.
Mgr. Martina Svobodová
jednatel společnosti

Okresní soud v Ústí nad Orlicí
DATOVOU SCHRÁNKOU

V Praze dne 17. června 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel: e-Lectum, s.r.o.
IČ: 246 57 212
se sídlem Dušní 8/11, 110 00 Praha 1

ID datové schránky pro doručení dokumentů: jkxqbc

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **5 C 185/2014**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **5 C 185/2014**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **05.02.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

jkxqbc

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

e-Lectum, s.r.o.
Mgr. Martina Svobodová
jednatel společnosti

Okresní soud v Ústí nad Orlicí
DATOVOU SCHRÁNKOU

V Praze dne 17. června 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel: e-Lectum, s.r.o.
IČ: 246 57 212
se sídlem Dušní 8/11, 110 00 Praha 1

ID datové schránky pro doručení dokumentů: jkxqbc

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **114 C 99/2012**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **114 C 99/2012**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **24.02.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

jkxqbc

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

e-Lectum, s.r.o.
Mgr. Martina Svobodová
jednatel společnosti